

Formandsberetning 2025

Lukas 19,48b: for hele folket hang ved ham for at høre ham.

Jeg tror, de fleste af os kender til det. At man har tabt eller mistet noget, og nu kan man ikke finde det igen. Fordi det er blevet væk, og selvom man leder og kigger overalt og alle steder, forbliver det væk. Selv havde jeg en sådan oplevelse i sommer, hvilket har fået mig til at reflektere en smule over noget rent banalt. Nemlig at det er nemmest at tabe noget, som er uden for en. For ting, som er i det ydre, kan vi tabe, forlægge eller glemme. I et uheldigt eller distræet øjeblik kan vi miste noget, vi senere vil savne eller har brug for.

Men man kan også miste i det indre, uden andre kan se det. Her er det ikke ting, men overbevisninger, man kan miste og give slip på. Noget, der sjældent sker lige så hurtigt, som man mister et pas eller nogle briller. Oftest, tror jeg, sker overbevisningstab, fordi det presses ud af noget andet. Hvor der sker en langsom erosion i ens holdninger indtil det punkt, hvor man totalt opgiver dem.

At skifte holdninger kan være ganske sundt, efterhånden som man forstår mere og kender sig selv bedre. Nye indsigter og gode argumenter bør ingen være resistente over for. Heller ikke i LM. Derfor er det LM, der findes i dag, på nogle stræk anderledes end det LM, jeg voksede op i, da jeg var barn og ung på Falster. Men det vigtigste er intakt, og det er vores fortsatte fokus på det frie evangelium, som rækkes os i en troværdig bibel, så vi udrustes til tydelig mission, hvor alles nådegaver er i funktion.

Det er derfor, vi for tiden arbejder med larmende bibler i vores forening. For her hører vi det evige livs ord, og målet med den satsning er at få vores bagland til at hænge ved Jesus for at høre hans ord. Så troen styrkes, og vi bevares hos Jesus.

Min oplevelse er, at mange dagligt beder, for dem selv og deres kære, om at blive bevaret i troen. En bøn, jeg selv beder dagligt. Og som jeg nu tror, skal udvides til også at være en bøn om, at vi må beholde vores lære. For det er den, som sikrer os imod et overbevisningstab på det læremæssige område. Igennem sommeren har der været flere røster fremme med opfordringer til at gøre op med dele af vores lære, som vi finder den i Bibelen. Konkret har det handler om synet på homoseksualitet og forkyndelsen af den dobbelte udgang.

Den naturlige reaktion på sådanne opfordringer vil typisk være at gå i forsvarsposition. Hvor man graver sig ned og i den proces bliver døv over for det, som der siges af andre til os. Det vil vi gerne undgå i LM.

Vi vil gerne anstrenge os for ikke at blive døde over for det, som andre gerne vil sige til os. Selv om det ikke er let, vil vi gerne prøve at lytte og lære uden at give køb på vores teologiske overbevisninger og standpunkter. For Guds ord er ikke kun autoritativt for os, når det flugter med tidsånden, men også når det ikke gør.

Konkret betyder det, at vi gerne vil tage ansvar for vores fællesskaber og den kultur, som er der. Vi har ikke andet ønske, end at alle vil kunne føle sig hjemme og velkommen i vores menigheder. Vi vil gerne arbejde på at fortsætte med at skabe sunde menneskelige og åndelige fællesskaber med plads til alle. Samtidig med at vi vil forkynde Guds ord i lov og evangelium. For det er afgørende for os at vi lærer at holde alt det, Jesus har befalet os. Så troen kommer på indersiden af os og dermed ikke så let mistes.

En hjælp for mig i dette har været en bog af en australier ved navn Mark Sayers. For her taler han om søjler og platforme. Hans analyse er, at vi lever i en tid, der er betaget af platforme, uanset om det så handler om stor rækkevidde på sociale medier, store oplags- og salgstal på bøger eller fyldte kirker og foredragssale. Men det er ikke altid, store platforme skaber varig forandring, fordi det går så stærkt, at tiden ikke er til at bygge noget, som vil overleve os.

Modsætningen er søjler, som står stille og aldrig er alene, men afhængige af andre. Jesus taler om søjler i Åb 3,12. Søjler muliggør og understøtter rum, hvor ægte fællesskab kan blomstre. når vi husker, at vi er levende stene og dermed kilder til indbyrdes forbundethed og stabilitet. Gennem stabile og opofrende liv kan der opstå rum, hvor andre vokser og trives. Ind i vores foranderlige tid har vi brug for flere søjler, som står fast. Sandheden er, at det meste af verdens fortrædeligheder er uden for vores kontrol. Derfor vil vi fokusere på områder, hvor vi med vores trofaste standhaftighed kan præge med Jesu kærlighed og omsorg.

Paulus skriver i 1 Thess 4,11-12, at vi skal sætte en ære i at leve stilfærdige liv. Denne stille stabilitet kan være angstprovokerende for nogle, og for andre kan det være lidt kedelig genkendelige intetsigende hverdage i farven leverpostej. Men jeg tror, at den vil skille sig ud i en hektisk tid som vores. Det er den fornyelse, vi arbejder hen imod og beder om, når vi vil bevare og beholde. Ikke en stabilitet præget af resignation, men en vedholdenhed i udholdenhed. For hvad er bedre at give en verden grebet af frygt og ustabilitet end modet fra et standhaftigt hjerte, som er forankret i Guds løfter?

Peru

Det er også grunden til, at vi fortsat er engageret i ydre mission. For at mennesker må møde Jesus der, hvor de bor. Selv havde jeg i år den store glæde at besøge vores udsendte i Peru. Det var en oplevelse, som har skabt minder for livet at se, hvordan vores brødre og søstre vandrede med Jesus i deres hverdag. Understøttet af vores udsendinge, der ikke bare er der for at udføre et job, men for at vandre i et kald.

Siden 1988 har vi i LM haft udsendinge til Peru. Det har været nybrudsarbejde sammen med vores lokale og nordiske samarbejdspartnere. Igennem mange år er der arbejdet på at etablere og støtte den lokale kirke. Det er et arbejde, som vi har grund til at være

stolte af. Men det er også et arbejde, som vi nu foreslår, at vi langsomt trækker os ud af. Når vi gerne vil, at de mindst nåede skal høre evangeliet, er Peru ikke længere et sted, vi skal lægge de samme kræfter som før. Planen er, at vi langsomt udfaser vores engagement, samtidig med at vi i en længere årrække vil understøtte kirken økonomisk, så vi ikke efterlader dem alene, selvom vi fra 2027 ikke længere vil have missionærer i landet, modsat vores norske samarbejdspartnere i NLM, som fastholder missionærer i landet.

Netop ønsket om at nå de mindst nåede med evangeliet er også grunden til, at vi fra nytår engagerer os i et søndagsskolearbejde og børnehjem i Indien. Det er et arbejde, som længe har haft forankring i Indre Mission, men som vi nu overtager efter aftale med dem. Ifølge åbne døre er Indien nummer 11 på listen over lande, hvor kristne har det vanskeligst. Derfor ser vi med glæde og forventning frem til at kunne hjælpe vores kristne søstre og brødre i landet inden længe. Så mennesker også der møder Jesus.

Økonomi

I LM er vi velsignet med mange givere, som bærer økonomisk med på missionens sag. År efter år sendes der store summer til foreningens virke. Af hjertet tak for det. Det giver stor ydmyghed i arbejdet at skulle forvalte de indsamlede midler bedst muligt, så der kommer mest mulig mission ud af dem.

En af glæderne ved at være med i Landsstyrelsen er, at man månedlig modtager en mail fra vores genbrugskonsulent Finn Larsen, hvor han deler sidste måneds omsætning og indtjening. En mail, der hele tiden overgår sig selv, fordi indtjeningen bliver ved med at sætte rekord. Som Finn selv konkluderer, gør vores LUMI-folk en forskel for missionen hver dag. Det er en sang, vi i LS gerne synger anden stemme til. Vi er fulde af taknemmelighed over, hvad genbrugsarbejdet har udviklet sig til, hvor det i dag bærer en stor del af LM' samlede budget. Så i år vil jeg gerne særligt række en tak til jer, som knokler i denne tjeneste. Tak for fællesskabet i tjenesten om, at mennesker skal møde Jesus.

Men vi ser i LS også ind i en fremtid, hvor vores udgifter ikke matches af vores indtægter, og derfor har vi igennem længere tid talt om økonomisk bremselængde i forhold til vores budgetter. Derfor er det tidligere meldt ud i *Tro og Mission*, at vi planlægger at reducere vores budget fra 34 til 32 millioner kroner om året. Årsagen hertil er, at vi ikke når vores indsamlingsmål, og derfor er det et forsøg på at udvise rettidig omhu.

Forkyndelse

Det seneste år har af flere omgange budt på drøftelse af forkyndelsen, som der lyttes til. Det er en drøftelse, jeg hilser meget velkommen.

Vi har brug for hele tiden at tale om, hvorvidt det, vi lytter til, også nærer vores tro og styrker vores håb. Som vækkelsesbevægelse vil vi også gerne have en forkyndelse, som tydeligt rummer lov og evangelium, samtidig med at vi fastholder livets 2 udgange.

Megen af samtalen har været fokuseret på det, som er sagt. Min holdning er, at man gerne må, men helst skal prøve at undgå at holde dårlige prædikener. Grænsen går ved ubibelske prædiker. Dem vil vi ikke give plads og prædikestol. Men hermed er ikke alt sagt. For i forkyndelsen er der altid 2 aktive menneskelige aktører. Så her vil jeg gerne kort fokusere på den anden part i forkyndelsen. Nemlig tilhøreren.

Når vi kommer til et møde eller en gudstjeneste, sker det formentlig med en formodning om, at prædikanten har arbejdet med teksten og gravet sig ned i den for at række os Guds ord til formaning og trøst. Men hvad med den, som lytter? Ingen skifter en fodboldspiller ind, uden at der har været opvarmning først. På samme måde drømmer jeg om, at vi i det kommende år kan arbejde med os, som lyttere til vores samlinger. Konkret drømmer jeg om, at når vi kommer til møde eller gudstjeneste, har vi bedt for samlingen. For de medvirkende og for os selv som tilhørere. Kristen opvarmning kan også indeholde, at man læser prædiketeksten på forhånd, hvis den er kendt. Og efter endt læsning grubler lidt over, hvad teksten siger og giver mig. Hvor den udfordrer mig og formaner

Målet med de larmende bibler er jo ikke kun, at vi skal glædes over lyden. Men arbejde på, at Guds ord kommer på indersiden af vores liv, så vi holder det i ære og ikke mister det eller forundringen over, at Gud elsker lige hver enkelt af os indtil døden på et kors. Mit håb er, at man i det kommende år til at bruge lidt tid i bestyrelsesrummene til at drøfte med hinanden, hvordan man kan blive bedre lyttere lokalt. Så vi bliver dem, der hører Guds ord og gemmer det i vores hjerter for at grunde over dem.

Tak

Jeg vil gerne slutte denne beretning med at sige tak.

Tak til Gud for alt det, han rigt velsigner os med i vores forening. Det er berigende for mig at komme rundt i landet og her møde glade og begejstrede LM'ere, som er optaget af diakoni og mission i deres hverdag. Som generøst giver af deres tid i hverdagen og af deres ferier på lejre og bibelcamping. Jeg tror ikke, vi altid får sagt, hvor stor taknemmelighed vi har over for jer, som invester meget af jer selv i andres tro og glæde. Så lad mig gøre det her. Tak til alle, som tjener i LM. Både synligt og uden for de flestes opmærksomhed. I er en stor del af svaret på, hvad det er, som binder os sammen i LM.

Det er tjenesten for evangeliet, så mennesker møder Jesus.